

Barabássy Sándor

Köszöntő a Berde-serleggel a 2012. évi egyházegyesítő zsinati ülés közvacsoráján

Főtisztelendő Püspök Úr, Főgondnok Urak, Excellenciás Uraim, tisztelt Barátaink, kedves Vendégeink!

Amikor ezt a serleget, a Berde-serleget a kezembe veszem és köszöntésre felemelem, az ünnepi emóciók mellett – nem tagadom – a megihatottság érzése is hatalmába kerít.

Berde Mózes 19. századi nagy, világi intézményalapítónk. Nélküle nehéz lenne most ünnepelni és emlékezni. Erős unitárius fundamentumot tett le, amin gyors egyházi és világi intézményi építkezés indult el. Az Unitárius Főgimnázium 1900–1901-ben végzett évfolyama – amelynek nagyapám is tagja volt – ballagott először az új, most már 100 évesnél is öregebb épületből. Nagy tisztelettel átnyújtom az intézmény vezetőinek ezen évfolyam tablóját, mert úgy láttam, ez hiányzik a folyósokról.

1920-ig egységes volt egyházunk intézményeinek fejlesztése. Ezután váltokozóan nehezebb és könnyebb évtizedek jöttek-mentek.

A szétszakadt nyáj kisebbik része magára maradván próbált dacolni a történelem viharaival, megteremtve korábbi pártfogók és erős hitű unitáriusok segítségével a megmaradás és a jövő „Unitárius Sionját” a budapesti Nagy Ignác utcában.

A 21. század azonban egyházunk és nemzetünk történetében is új fejezeteket nyitott.

Nagy nap ez a mai egyházunk történetében. Utoljára 44 évvel ezelőtt, 1968-ban volt Kolozsvárt ilyen, határokat is átívelő jelentőségű Zsinat, melyen az isteni gondviselés kegyelméből nekem is volt szerencsém részt venni.

Az újból egységes egyházunk előtt új lehetőségek nyílnak meg. Nemcsak az előregedő, elnéptelenedő apró falvaink kitartó unitárius híveire számíthatunk a jövőben, de azokra az Istent keresőkre is, akik a legutolsó népszámláláskor a kétmillió lélekszámú felekezeten-külviek között voltak. Sokan keresik Istent, akik tudtukon kívül, lelkük mélyén unitárius szimpatizánsok. Annak idején, az 1900-as évek elején, a budapesti világi sajtó mély empátiát mutatott az erdélyi alapítós unitárius vallás iránt. Ez talán még mára sem halványult el teljesen.

Felidézve példát és erőt adó elődeinket, nagy tisztelettel köszöntöm a Zsinat tagjait, egyházunk tagjait, nemzetünk tagjait, vendégeinket, emlékeztetve arra, hogy „a hit Isten ajándéka”.